

RECENSIE

([HTTPS://FILMKRANT.NL/RECENSIES/](https://filmkrant.nl/recensies/))

Wei

Afbrokkelen in losse kluiten aarde

Datum
17-12-2019

Auteur
Mariska Graveland

Gerelateerde Films
[Wei](https://filmkrant.nl/films/wei/)
(<https://filmkrant.nl/films/wei/>)

Regie
Ruud Lenssen

Te zien vanaf
26-12-2019

Land
Nederland, 2019

Deel dit artikel

(mailto:?)

subject=Wei&body=Wei

<https://filmkrant.nl/recensies/wei/>

Wei is een kleine, indringende documentaire over een groot verlies. In het intieme portret volgt de regisseur zijn vaders voortschrijdende dementie en de mantelzorg van zijn moeder. Zoon en filmmaker Ruud Lenssen schroomt niet om ook de akelige dingen te tonen die vaak schaamtevol binnenskamers blijven.

De vader van filmmaker Ruud Lenssen verzorgt in Limburg een grote wei met grazende pony's die zijn ziel en zaligheid zijn. In Lenssens documentaire zien we hoe zijn vader langzaam afscheid moet nemen van de hectare natuurgrond, de pony's en de moestuin, nadat hij de diagnose dementie heeft gekregen. Die wei blijkt een treffende metafoor voor de hersenen van zijn vader, die eerst jaren zijn gevoed en begraasd maar nu langzaam afbrokkelen in losse kluiten aarde.

Wei, onafhankelijk gemaakt, zonder externe producent, omroep of filmcrew, is een kleine maar indringende documentaire over een groot verlies. Net als in de verwante documentaire *Garden of Life* (<https://filmkrant.nl/recensies/garden-of-life/>) (Marco Niemeijer, 2016) is de tuin een plek waar niet alleen planten maar ook het geheugen vergaat. Tervijl *Garden of Life* draaide om de natuurlijke cyclus waarin verval plaatsmaakt voor nieuw leven, zoomt *Wei* in op dagelijkse gevolgen voor met name de moeder van de filmmaker, die plots mantelzorger is geworden. Ze durft bijkans de deur niet meer uit omdat ze haar man niet alleen wil laten.

Mantelzorgers werken vaak in stilte, bekneld tussen de zorg voor een ander en de lokroep van een eigen leven. De moeder moet zelfs stoppen met haar geliefde volksdansavondjes omdat ze haar man niet uit het oog wil verliezen. Hij begint steeds vaker te vloeken en noemt zijn vrouw een bemoel of erger, zoals in de openingsscène die er gelijk in hakt ("Ik sla je dadelijk godverdomme een keer"). Ze geeft toe dat ze de moed weleens laat zakken. Elke dag gaat hij iets meer achteruit. Het slotakkoord van de documentaire, met vader en zoon voor het eerst samen in beeld, is meer dan ontroerend in al zijn eenvoud.

Steeds vaker richten filmmakers de camera op hun eigen familie, en op de psychologische effecten van schokkende gebeurtenissen in hun leven. Het is niet zozeer therapeutische cinema maar exemplarisch voor de nood aan psychologische verklaringen voor het leed in ons leven, dat iedereen treft. Ruud Lenssen schroomt niet om ook de akelige dingen te filmen die vaak schaamtevol binnenskamers blijven. Die moed is te prijzen.